

ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԿԱՐԾԻՔ ԹԵ՞ ԿԵՂԾԻՔ

Posted on May 31, 2012 by Keghart

Category: [Opinions](#)

✘ Պարոյր Աղպաշեան, Պեյրուզ, 11 Մայիս 2012

Որքա՛ն ասան ձեռով կը գործածուի ու կը շահագործուի ժողովուրդը, հասարակութիւնը կամ հաւաքականութիւնը, երբ *չըլլալիք* ժողովրդավարութեան անունով կը խօսուի հանրային կարծիքին կարելորութեան, հրամայականութեան կամ առաջնահերթութեան մասին:

✘ Պարոյր Աղպաշեան, Պեյրուզ, 11 Մայիս 2012

Որքա՛ն ասան ձեռով կը գործածուի ու կը շահագործուի ժողովուրդը, հասարակութիւնը կամ հաւաքականութիւնը, երբ *չըլլալիք* ժողովրդավարութեան անունով կը խօսուի հանրային կարծիքին կարելորութեան, հրամայականութեան կամ առաջնահերթութեան մասին:

Ասկէ աւելի ծիծաղելի կամ զաւեշտելի ի՛նչ կարելի է պատկերացնել, երբ հանրային կարծիքը այդքա՛ն ուշադրութեան առարկայ կը դառնայ (կը դարձնեն), յանուն գոեհիկ շրթնամարզութեան:

Չարմանալին, այլեւ զարհուրելին այն է, որ նո՛յն այդ հանրային կարծիքին գովերգութիւնն ու շեփորհարութիւնը կը կատարուին անոնցմէ, որոնք ամենէն շատ կը պղծեն հանրային կարծիքին անարատութիւնն եւ անհպելիութիւնը:

Հանրային կարծիքի անունով կը խօսուի, սակայն, նոյնհետայն կը խեղաթիւրուի ան:

Հանրային կարծիքի անունով կ'երդնուն, սակայն, նոյնհետայն կ'ուրանան զայն:

Հանրային կարծիքի անունով կը խոստացուի, սակայն, նոյնհետայն կը մոռցուի ան:

Հանրային կարծիքի անունով կը պահանջուի, սակայն, նոյնհետայն կը պղծուի ան:

Եթէ այս է հանրային կարծիք կարելորելու, փնտռելու, զօրակցելու կամ պաշտպանելու “թեզ”ը, ապա, ասկէ աւելի անհեթեթութիւն, այլանդակութիւն ու խայտառակութիւն ո՛րք կարելի է գտնել, բացի այն երկիրներէն ու պետութիւններէն, ուր միակ բանը որ չկայ... *հանրային կարծիքն է:*

Մինչեւ այս մասին աւելի մանրամասնելը, հարցում մը.

Ի՞նչ ըսել է հանրային կարծիք կամ զայն յանկերգողները ի՞նչ կը հասկնան հանրային կարծիք ըսելով:

Վստահաբար, բոլոր անոնք որոնք կը պահուըտին հանրային կարծիքին ետին, ասան քարոզչութեան, գծուծ հաշուենկատութեան (ան) հեղինակութիւններ են, որոնք իրենց ետերէն մեկնելով զայն կը ջոկեն ու կը... ճօճեն:

Դժբախտաբար, հանրային կարծիք յորջորջումը, միայն... պղպջակային տպաւորութիւն սկսած է ձգել, քիչ մը ամէն տեղ, սակայն, մեզի համար աւելի կարեւորը Լիբանանն ու Հայաստանն են, ուր անիկա դարձած է “տիրող խաղաթուղթ”ը, սակայն, միշտ մինուճար ժողովուրդի հաշւոյն:

Ինչպիսի՞ հանդուրժողութեան կարելի է դիմանալ այս անհամատեղելիութիւնը, երբ հանրային կարծիքը կը շահագործուի, նոյնիսքն հանրային կարծիքի հաշւոյն, իսկ զայն շահագործողը կ’ոտնակոխէ հանրային կարծիքին նուազագոյն արժանապատուութիւնն ու նուիրականութիւնը:

Հանրային կարծիքը ինչպէ՞ս կարելի է պատուար գործածել, ի դէմս... անպատուաբեր շահամոլութեան, անձնակեդրոնութեան եւ ինքնասիրահարուածութեան:

Հանրային կարծիքը ո՞ր կարելի է շրջանառութեան դնել, ի դէմս անոր... շնչահեղձութեան, շնչաբռնութեան ու շնչահատութեան:

Քիչ մը պատկերաւոր, սակայն, չոր իրականութենէն ի՞նչ կրնան փոխել վերոյիշեալ հարցադրումները, այնքան ատեն որ հանրային կարծիքն է որ կը դառնայ ու կը դարձնեն... ոտնազնդակի միջոց, պետական-կառավարական կառոյցներուն մէջ գրաւելու “խըսիր”է աթոռներ, աթոռակներ, աթոռիկներ:

Հետաքրքրականը այն է, որ հանրային կարծիքին “բնակիչ”ները, մեծ մասամբ իրենք ալ չեն գիտեր, թէ իրենք են այն քաւութեան նոխազները, որոնց անունն ու դիրքը կը շահագործուին, երբ ամբոխավարական ու քարոզչական պոռոտախօսութիւններով եւ ինքնագովութիւններով կ’ողողուին հրապարակներ:

Ինչո՞ւ կը գրուին այս տողերը:

Ճիշդ է, նորութիւն չէ արծարծուած կամ քննարկուած այս հիմնախնդիրը, բայց, անգամի մը համար, դարձեալ նայինք մեր շուրջ բոլորը, ականջալուր ըլլալու խժալուր ձայներու կամ ակնդիր դառնալու տափակ տեսարաններու, որոնք հանրային կարծիքին շալակը ելած, հանրային կարծիքի “փրոփակաստա” կ’ընեն:

Վերջերս, օրինակի համար, լիբանանեան խորհրդարանը, եռօրեայ նիստերու բռնկող-բռնկեցնող ժողովներ գումարեց, ուր՝ երեսփոխաններու մեծամասնութիւնը, այնքա՛ն նախանձախնդիր էր ժողովուրդին շահերը պաշտպանելու ու հետապնդելու մոլուցքին, միշտ հանրային կարծիքը մէջբերեց, որպէս ժողովրդավարութեան վառ (բաց վառո՛ղ) ցուցանիշ:

Ասկէ աւելի ի՞նչ վարկաբեկութիւն կրնար մատուցել անխորհուրդ-խորհրդարանականութիւն մը, երբ միայն այդ հանրութեան քիթին կը խնդայ, հանրութեան արժանապատուութիւնը կը վիրաւորէ, հանրութեան անկեղծութիւնը կը շահագործէ, մանաւանդ երբ, ոմանք պահ մը մոռնալով ինքզինքնին, միայն լուտանք եւ յիշոց կը թափեն աջ ու ահեակ:

Հայաստանի պարագային ուրիշ բան մը կարելի՞ է ըսել, ուր հանրային կարծիքին այնքան կարեւորութիւն կ'ընծայուի, որ մարդիկ երբեմն ինքզինքնին կարծեն ըլլալ ոչ թէ հանրահաւաքներու մէջ, այլ... հանրախանութներու:

Հայրենական ներկայ իշխանութիւնները, որոնք երկրորդ նախագահական շրջանէն ի վեր, “պողազ” պատռելու չափ կը պոռան ու կը գոռան, թէ իրենք եկած են ծառայելու հանրութեան, կը գ ործեն յանուն հանրութեան, կը բաժնեն հանրութեան տազնապները, հոսկ` կը փնտռեն լուծումներ, կը հետապնդեն բարւոքելի ծրագիրներ, սակայն, խորքին մէջ, ոչինչ ըրին ու կ'ընեն, բացի իրենց դիրքերը ամրապնդելէ, քսակները պարարտացնելէ, հանրութիւնը աղքատացնելէ ու բնակչութիւնը հեռացնելէ:

Այս է նորորեայ հանրային կարծիք կոչուած... կեղծիքը, իր լարախաղաց ու սանձարձակ առաձգականութեամբ, իր լպրծուն ու փխրուն արտայայտութեամբ, այնքան ատեն որ անհկա շողոքորթուող խաղաթուղթ մը դարձած է, հոս, հոն թէ այլուր:

Այնպէս որ` ոչ ոք պետք է հաւատայ, ինչպէս ժողովրդավարութիւն քարոզող փչաններուն, ոչ ալ` հանրային կարծիք շեփորողներուն, բայց, ողբերգութիւնը այն է, որ` հանրութիւնը տակաւին կը հաւատայ զանոնք բարբառողներու... բարբաջանքներուն (այսպիսի “հանրութեան” մը թուամորթութիւնն ալ այլ առիթի ձգելով):

